

som hon förstodt förwårswa årkånsla, kan snart blifwa i hwarje Romares hjerta förbannad, ifall hon förwårswar hat.

Byt Rådgifware, Cæsar! Du älskar astrologien. Tag emot af min hand de Chiromantiske märken, dem du, wid de nyas wal, må säkrast följa. När du ser en trumpen, men jämn man, som tiger, men som flitigt fyller sin pligt tala då wid honom: Låcka utur honom hans tanka, med wänlighet: Låt honom göra dig förslag, at häfwa orsakerna til hans misnöje, ifall de röra det allmänna. Sök så många du kan få af denne art. Men alla de, som, like de spånde Arcadiske bågar, stå färdige, at på din första wink, låta pilen fara, lika godt hwarit hån, må du agta dig före. Lita säkert på mina ord, Cæsar! at just sådana sega springare woro de, som, efter slaget wid Actium, togo öfwerlesworne af de skepp, på hvilka de hade stridit, för Antonius, i tanka, at han skulle winna, och brände dem, fulströdde med rökwärk, til et offer, åt Octavius, efter han wann.

Byt tankar, Cæsar! eller och ömsa ofta din lifswakt. Ty betänk at de tre och tjugu stygn, som skilde din frände, Cajus Julius, wid högsta magten, utdelades af Romare, som böjde knä för honom. Skåls eljest wid hwarje bit du åter, och häfwa för selswa den ofonstade källans wättska, när din gom är torr. Rätwise Gudar! förneken ewärdeligen Pygmalions plågoandar, all ordsak, at nalkas det Slott, som hysar Roms enda redskap til sällhet.

Men om du redan är fördärwad af smickar, Cæsar! så emottager du min wänmening, med owilja. Och denne owilja förwandlar sig til hat. Och detta hat törhända, kostar mig lifwet. Men har dit sinne redan undergått en så ohugnelig förändring; så gör du mig en ringa sorg med lifwets för'ust; ty det är sällare at dö från en olycklig regering, än leswa under honom, i ständig fruktan. Är det möjligt at du kan mistyda min tillgifwenhet; så bli mistningen af din wänskap, mera drägelig. Dräper du mig, så högaktar jag, för Samhällets skuld, det hugg, som du, i dess namn, låter gifwa mig, hwilket Samhälle likwäl aldrig låter skrifwa på sin råkning. Men då önskar jag, at du må nödsakas leswa längre, än du wäl sjelf, och at döden måtte aldrasorgsälligast undanwika dig, när du med yttersta bemödande söker honom. Särwäl!

W. d. besendert af Wäsby Sätessgård en Sommar. *)

Wäsby åkrar tjäll och gårdar
 Zimt upodlas gladt och sält,
 Sieswa Jandrens sagra sält
 Knytt en Ceres mera wårdar
 Knyp Pomona syns mer stön
 Hwärt et grugt öga hwälswer

Möta strömmar, floder, älfvör,
Med naturens winst och löd.

Äfvermannen i sin tröja
Sämt sin Lia hwässa sär
För hwart hugg, hwart slag han slår
Nya blomster sig uphöja
Til ny lusta för hans syn,
Och på trädets rika grenar
Nya tyngder det förmenar
Att uplysta sig til skyn.

Jag ser Wäsby präst utbredas
Båd af konsten och naturen
Anda til den kalla murn
Måste Floras skogd diledas
Ut af Aspar, El och Ahl
Och ikring en präktig hydda
Den små änglar trygt beskydda
Sjunger Erast och Näcktergal.

Konsten har en lustgård grundat
Med Berceauer och Allér
Där man hjältars bilder ser
Sen de här i tiden blundat
Hur de göms i Fauni hwalf
Och bland Urnors mängd på listen
Lysa konsten med Artisten
Fast hon kråfad är och half.

Men hwad måst min själ förnbjer
Är en dygd hos hwar Person
Som det minsta tjenstehjon
Til sit wärde högt uphöjer
Lydnad i hwart hjerta bor!
Hwar en tyks sit kall så sedta
Att han som et barn kan möta
Wäsby milda Far och Mor.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 88.

Stockholm, den 23 Januarii 1782.

Inlämde til Favorit Samlaren.

Gavelston (til börden en Fransos) blef, så snart Konung Edvard den Andra stigit på Engelska Thronen, återkallad, då han under Edvard den Första blifwit förwist Hofwet såsom elak undersåte, och Prinsens förledare, — Enapt hade denna Favoriten infunnit sig förån han öfverhopades med tjänster, Rang och pengar, han blef Grefwe af Cornouaille och seck de största förlåningar i Riket tillika med On Man — Engelsmännerna sem gjort sig så stort hopp om sin unga Konung, kunde intet begripa sig wara så bedragna, Gavelston blef då et mål för deras ondskä och bitterhet, så mycket snarare, som han gaf bort alla tjänster, och så godt som förde Riksstyrelsen ester sina nycker — Det tyktes som Edvard blott wille wara Konung för at göra sin Favorit lycklig — Hysels fatt endast at behaga honom som en älskare för sin älskarinna, studerade han endast tillfällen och medel at förnöja honom, — omsider regerade Gavelston helt och hållit, och Edvard war hans undersåte eller snarare hans slaf.

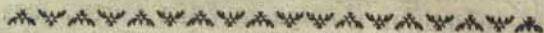
Om et Gruntimer säger Thojras, hast så stark böjelse för denna Favoriten, hade det warit mindre underligt, til och med förlätligt, han hade alla de egenskaper som kunna behaga och reta Eönet, ungdom, skönhet, en wärd som war sin och nerveuse, en besynnerlig hurtighet och wighet i alla Ridderliga öfningar, til och med at hans infall woro ofta de lyckligaste, på årans och tapperhetens sida war han utan den minsta fläck, med et ord: Om han warit mindre älskad af Konungen, hade han gjort en
longt

longt solidare lycka, fast ej så lysande, — men det var just denna höga kärleken som gaf honom en så omätelig högfärd, och förde honom til sit fall, han brukade ingen gränts i sin Regerings konst, och knapt nog wärdade han sig at befälla i Konungens namn — hans utwärtas egenheter gjorde honom så stolt och förmåten, at han tykte sig vara den första i hela werlden, då han igenom laster och debaucher likwäl war den föraktligaste.

Medlen som Gavelston nyttjade til sin stora lycka, woro först en blind och undergifwen lydriad til alt hwad Konungen önsade och tänkte, det måtte vara så gallet och ohyckligt det nånsin wille, och sedan at ständigt upfinna nöjen och lustbarheter — en sådan Minister som Gavelston utan sanna kunskaper och arbetsamhet, som sysselsatte sig med bogateller, dans, spel, feter och ofta mindre oskyldiga nöjen, kunde wäl omdjeliggen styra et så stort rike — också nalkas hans slut — för at icke skrifwa Edwards Historia utan Gavelstons, så döde jag korteligen berättat at de Stora i landet tillika med Parlamenterna reste sig emot Konungen, med hwilkens regering eller snarare Gavelstons de woro så misnöjda, och twungo honom at lös- wa, det denna hans Favorit skulle gå ut Riket, — Konungen hade emed- lertid förmått honom med en Grefwinna af Gloucester, sin slägttinge, hwilket också ökade deras ofund och bitterhet, emsöder, efter många oroligheter, och så godt som uppenbar feid, wägade Konungen ej tängre at illudera si- na löften, utan smekningen måste isran Håfwet, och blef Gouverneur öfwer Irland med en instruktion at göra och låta som han wille. Så hederlig också en sådan retraite tyktes vara, så war han knapt arsländ dit fördrån Konungen återkallade honom, under sken at assistera wid et Riddares- spel, Ligan emot Konungen utwärlade på nytte at Gavelston blef bortskickad, men liksom förut kom straxt tilbakars til Hofwet lika stolt och lika hög emot sina omwänner, litandes alltid på sin wän Edvard, til och med at han war nog djärf för at ej menagera Drottningens höghet i föraktliga ord och miner, och gaf Henne anledning at misstränka sin Gemäls aldrabrotts- gaste wänskap för Favoriten, raseriet gick så langt, at de misnöjda som bestodo nästan af hela Riket, grepo til wapen, anförde af Grefwarne Lencastre och Warvich, som tågade emot York, där Gavelston war tillika med Konungen, hwilka wid första underrättelsen ddrom öfwergångro stället, och Gavelston för hwilken Konungen måst fruktade, kastade sig in i en

Fäst.

Fästning som belägrades och intogs efter några dygn, då Rebellerna utan affeende på Capitulation den de enligt all folkskrätt bordt hålla, låto straxt inför en slags domstol dömma lifwet af Gavelton som slutade sin lyckliga cariere på stupstücken.

Den tiden hwarpå man får lära något är alltid wäl använd.

Moralisk Saga *)

En bonde lefde tillika med hela sit hushåll af intet annat än fiske och jagt, hvilka näringsfång han idkade ymsom — en dag då han hade satt ut sina jagtnät, fect han tre stycken soylar, och flera hade han hopp om, då i det samma, bullret af 2:ne förbigående som tyktes wara oeniga, skrämde hela jagten, — det war et par Philosopher, som småträtte — bonden ber dem wara så goda och tiga, — ja, sade de, min kära gubbe! med det förordet: at wi så hwar sin fogel af dig — Gud bewars! swarade han, då har jag ju en enda qwar, jag är fattig och har stort hushåll, Ni å fastlig obilliga god Herrar! som wijen behålla två tredjedelar, då jag alltid trodt at ju slugare en människa wore, ju rättwisare skulle hon wara — Filosofherna woro enwisa, de begåfwo sig intet under annat wilkor, utan fullföljde sin disput med samma häftighet — hwad war annat at göra för den fattiga gubben än samtycka til deras påstående? — men sade han, då Ni så delen med mig, så bode jag ock dela med eder, och när jag skänker er af mina foglar så bören Ni skänka mig af eder wetenskap, underrätta mig hwarom Ni talte? — om Hermaphroditer, swarte de, gubben blef intet stort klofare, de uttydde då för honom at Hermaphrodit wore han och hon på en gång, bonden lade det på minnet och hans fogelanammare gingo sin wäg.

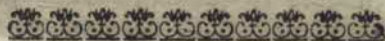
Dagen derpå bitida om morgonen, rodde den fattiga bonden ut på hafwet för at ta op sina nät, då han får en fisk af en sålynt storhet — i glädje löper han til Slottet för at lämna den åt Sultanen, denna Fursten som älskare och ägare af de största naturaliesamlingar, tog med nöje

emot

*) Inskadt

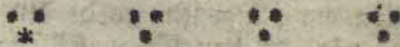
emot den, och befalte sin Vizir, at låta ge fiskaren et tusende guldstycken i belöning — Viziren håpen öfver en så owanlig friskostighet föreståde Kejsaren, at om han kastade bort så stora summor för et sådant lappri, så skulle alla människor löpa til med alla världenes fiskar och Riks-Cassan skulle tömmas — jag har en gång lofwat, swarade Kejsaren, Konungarna äro mera än andra människor skyldiga at hålla löften, som äro wälgörande, och huru tycker du at jag med heder skal komma ifrån denna saken? fråga fiskaren, sade Viziren, om hans fisk är hane eller hona, swarar han då, at den är hane, så kan man säga, at så snart du skaffar honan, så får du de utlofwade tusende guldstycken — i andra fallet, om fiskaren säger at det är en hona, så får han pångarna närhan bringar hanen, således är gubben alltid bedragen och han kan få en måttelig drickspenning — Sultranen gillade ehuru med owilja, Vizirens råd, och befalte at bonden skulle komma in — är din fisk han eller hon? nej, aldranädigste Herre och Kejsare „den är Hermaphrodit swarade bonden.

Hvem kunde bli mera surprenad än den snåla Viziren som war närvarande, wid et sådant swar? och Sultranen glad befalte at den en gång utlofwade summan skulle ökas til dubbelt och gifwas gubben.

Sortfättning på Respective Pränumeranter af 2:dra Skåcken.

Castor och Pollux i Compagnie 1 Exempl. — Kung Pharao 6 — Momus 100 — Anitus 25 — med devis "on peut honetement demander aumône 1 — monstres modernes 4 — monstres hideux et abominables 12 — ecrivains enragéz 9 — nouveaux Titans 1 — engeance Cerberienne tillsammans 1.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1782.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 89.

Stockholm den 25 Januarii 1782.

Nöjet. *)

Nöjets Gud behör intet alltid Olympen, han har små nycker, han stiger någon gång ner på jorden, hwarest de oddliga ofta äro nödsakade at leta honom.

Så snart han lämnat himlarna, straxt är alt utan lif och anda, Nectarn utan smak, inga wälsuktande ångor, den muntra Hebé sorgsen, nedslagen, och gulblek, Gracerna liksom försmågtande, den sköna Venus tappar sin gjördel, den wisa Apollo äger intet snille, och Satiren förswinner på den försmådande Momi läppar.

Nöjet hade öfvergifwit Gudarnas hemwist — Mercurius seck Jupiters befallning at opsöka det, hwar det fans, och återföra det — sanningsgebudet flyger som en blint ner til den låga jorden.

Et prägtigt Häs, dyrbara anstalter til en lere för Kunga Högheten sätta straxt hans ögon, de som lyselsättas dermed, tala om nöjet, det tycks lysa i folkets ögon som långtar at den skal komma i wärkställighet.

Mercurius skyndar sig då up i Storstrapporna, men redan där mötes han af etiquette och twång, som wisja ta emot honom med ceremonie. han wänder om som en slagga för wädret, och huru skulle wäl nöjet trivas ibland sina dödligaste fiender?

Mercurius wil då hämta frisk luft, (det war om sommarn) man måste promenera tänkte han, wädret är wackert, — han flyger til Kungs-Érdgården, under wägen hwar träffar han icke för granna equipager som ilade om hwarandra, utan twiswel för at äga nöjet så mycket förr, — dit ankommen ser han små blomster, slätter, blandade med longa alléer af fluggrika träd, där en bosqué hwar solen säfångt wille tränga med sina strålar, här et litet Tempel där Nectar och mjölk rann för Jordens Gudinnor,

Mer-

*) Talsändt.

Mercurius märker öfwer alt en fäsånga, och en pråft, som ehuru nersdammad ändå lyfte ibland håfårmar, slåp och jouveler, (de sednare likwål endast på Uerricerna) ibland breda apselband och smala skorfor, den låtta sidenkappan slåktade efter wådræt, då den tunga af klådet hångde lodråt ner åt smalbenet, men nöjet war öfynligt, tår hånnda det satt under skårpet, Mercurius letar det i de skånas ögon, som pryddes denna trakten mera ån blomstren, han finner dem tankspredda, fulla någon gång med falska och oordentliga begår, „Kan hånnda, sade Guden har nöjet tagit sit hemwist ånda in i deras hjertan, jag måste följa dem, hwar skulle det wara om icke hos en wacker flicka som blott år skapad åt hysa det?

Wagnarna stadna utan för spectacler, Mercurius ser Amphiteatern, Loger, golf och taf wimlande af folk som wåntar med otålighet åt det skal bötjas, Poesien år lycklig och intressent, Musiquen expressiv och rörande, rika och lysande decorationer, et spel hos Acteurerna fullt af kånslor och natur, Balletterna efter wåntligheten, alt detta sammanlagt, hwar war det icke retande? Mercurius tror åt den Guden han så letar skulle regera där — Mercurius bedrar sig.

Små oenigheter, afwund och ledsnad wid det man sedt så ofta, styrede snarast denna församlingen, knapt nog, åt något barn roade sig dåråt af hjertat, et hjerta som år för ungt och för öwant.

Gudarnas bådåare hår åt man i tyshet gjorde Parti åt fara til Liljeholmen och loupera, et wal af sålskap, låckert bord, fina winer, alt tyktes lofwa en ro'ig och wållustig afton.

Man sätter sig då til bordet, Mercurius ser och hår et twunget och fållt skatt, öfwerlåsta nåswisheter, ståla ord, och undöta infall, man skulle somna utom malicen som flyger rundt ikring bordet — ånteligen, stiger Herskapet up, man såspar, och den ena hwiskar wid den andra, Åck! hwar hår år ångsligt: „Låt oss åka på masqueraden.

Inga andra ån Gudarne eller narrar kunna uthårda det Mercurius uthårdar, han år med på masqueraden för åt leta nöjet.

Hwiiken flock af skråbukansigten! hwiiken drågt! hwar för et pipande och skuffande! Guden som iænom masquen ser ingen glådje målad i deras ansikten, går up och ner i salen och frågar „men hwar år då nöjet?

Man hår en wacker musiqve, rummet år uplyst af 100 waxfacklor, et par förndåma dansar för åt låta folket gapa på sig, gamla språttar och unga Theater, flickor formera sin intrigue, åter andra, som endast söka åt uplåcka dem — men kan då nöjet wara dår?

Twänne kåra hafwa där stämt möte, de besluta sines emellan et rendez vous, „unga och älskanswärda kåra dessa då wara lyckliga sade Jupiters bådbara, min Ambassade lär wara all, och utan twiswel träffar jag här min lilla själfswålding med dem.

Venus för de bägge älskande til Kärlekens Tempel helgat åt de yraste känslor — det war utstirat af Gracernas hand i den wällustigaste smak, den sköna är lifsom twungen at berömma det: men hon faller et misnögd utord öfwer tidens utdråge: man svarar litet stötande: hon låtsar bli ond, hennes älskare mera tilltaggen blir ganska matt refuserad, och omsider så segrar djersheten öfwer en förstånd rådna, — hwad war söljden? — utnötra begär, en trögghet, en mattighet, och en offereld som förswann i röck på Kärlekens Altare,

Mercurius är just intet i sådane saker någon öförfaren Gud, emedertid blef han dock förtretad, hwad han såg war nog profant; han flyger bort.

Han styr då sin kosa, utan at weta hwart, så godt som utan all hopp at nånsin finna det han sökte — nattens mörker förswinner för märsgonrådnan, och Mercurius waknar lifsom ur en dröm då han besinner sig langt ifrån stadsbullret mit i en stilla och lekande Landsbygd, där den rena och ofonstade naturens skatter förtjusa honom, — i en dald ligger en liten Herda; kosa, under detta låga taket går han in ledsagad af en inwärtets kallelse — han våkar Dafnis och Dafne.

Dafnis war i sin sommar, och Dafne i sin wår, man kunde aldrig med öga så se et wackrare par, ännu utur Gudars hand hade aldrig kommit så ömma så öfkyldiga och så dygdiga hjertan, en äfwen så öm som ren kärlek skulle förena dem inför Hymens Altare.

Wid Gudens intråde målas en behagelig rodnad på deras kinder, och de blefwo ännu wackrare, et ömt bekymmer födes i deras bröst; fruktan at bliwa skilda gjde dem häpnna, men Guden förekommer dem, han stadnar, wid första skymten kände han igen i deras ögon hwad han sökte, „man får intet gå så trått, tänkte han, utan igenom en ömwig bör jag fånga den lilla fålmen.

Mercurius går därifrån men återkommer snart, nöjet ligger då inbådadt med Herden och Herdinnan i en fång af gräs och blomster — han griper det, binder och återför det til Himlarna.

Nöjet har derföre intet lämnat Dafnis och Dafne, det wistas ofta hos dem och är endast borta, när de ej äro tillsammans.

S. E. Min Herre!

Till utbredande af mera ljus och kunskap, genom uphjälpande af mit Boktryckeri, tåkres M. H. tillåta följande annonçe införas i desß Bec.koblad. Anka efter en Boktryckare, med hvars bortgång all min glädje förswann, ser jag nu snart mit sorge, är til ända lupit, och kan wäl någon önskan wara mera naturlig, än at med det snaraste få en annan och bättre? god och arbetsam man och Boktryckare war han fuller i sin lifstid, men ägde för öfrigt inga andra insigter än dem konsten den tiden gjorde nödwändig; aldeles däri liknande sin Hålfbroder som är Brosåggare; hwilken til allas nöje stensätter gatorne, utan at hafwa läst det minsta i stensättet. Jag har således under mit ånkeår icke förlorat så synnerligt i Tryckeriet, fast än desß saknad annars warit mig nog kånbar; ty om han lefwat, hade under förflutna året aldrig något ifrån desß Tryckeri fått utgå, som intet haft et imprimatur til stämpel eller warit af en ägta platthet, och wid detta slags skrifter, altid torra, alswarsamma och ofta förswande, är sållan winst, merendels förlust, ty största delen af uplagan wandrar in i Krydd och Hökarebodas. Det allmänna wil rogås och skratta; men då allmänhetens löje ofta warder ansedt som föragt; då den löjeliga, den dumma och orimeliga ofta kan tillkynda Boktryckaren; (på hwilken allt answar efter nya förordningen hwilar,) råttgång, och intet är mera osäkert än desß beslut, så har jag under hela min ånkerid icke wågat trycka någon skrift, som min Sättare, hwilken intet förstår mer än modersmålet och Långcathesen, förklarar wara med styrka och behag skrifwen, och under denna Titul har han fördt allt hwad han intet förstått. Jag åstundar därföre nu snart en Mann, som med samma wishet och säkerhet, som afgjordes det hos sista Domstolen, förstår at granska, antaga eller från Tryckning utestånga alla skrifter som til honom öfwerlämnas. Finnes någon sådan som har lust at gifva sig med mig 25 år gammal, (som min moder försäkrar, ty Kyrkoboken har klockaren förstört) som har egit Tryckeri, et barn och utan skuld, så kan han gifwa sit wistande til kånna i desß Blad, då han skal få weta hwar jag bor, och således få tillfälle närmare beskåda och granska mig och Tryckeriet. Långre än en månad kan jag ej wänta på swar, ty då är Ånkeåret ute, och jag nödgås annars förena mig med Sättaren, som jag under denna tid sunnit lika arbetsam och ståndaktig som min salig Man.

Boktryckare Anka.

N:o 90 utkommer den 28 Januar.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1782.

Dag - Bladet :
Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 90.

Stockholm, den 28 Januarii 1782.

Fortfättning,

af en Assyriers Reflexioner.

Modet i de stora husen i Ninive är det, at sedan man ätit middag, så liksom stjal man sig bort, men det är wärdinnans skyldighet at märka hur Ni försvinner, och at ropa et ord utan mening, hwar, til swaras med et enstafwit ord. 8 à 10 dagar därefter, är Ni skyldig at åter göra en Visir, eljest anses Ni som ganska obehfswad.

När Ni på et års tid intet varit i et hus, där Ni förut har gått, så måste Ni låta prælentera Er på nytt af någon som gör Er ursäkt: Det sägs då, at Ni varit på landet, at Ni rest, och wärdinnan som i et helt års tid sedt Er 2 gångor i veckan på Spectaclet låtsar tro det.

När det intet är full dager om förmiddagen hos de förnämsta Assyrisforna så slippa deras kndhundar och deras förtrogna in, rullgardinerna öppnas på glänt och lysningen blänker fram när klockan slagit XI.

Eil at wara comme il faut, en man för dagen skal man ha delicatesse i complexion, delicatesse i tancken, och delicatesse i sina manér.

Ibland alt, är det, det måst sällsynta, at wara à la rete af et Regimente, utan at skröta för Damerna.

Et insfall gör ofta en karels lycka, när förtjänsterna af stort namn, ungdom, och sin wäxt tryta: — en som hade ej mera än femhundra Ducater

caters inkomst, gaf den åt sin löpare och sade „jag har hittat på det kne-
 „pet at alltid hafwa et års inkomst för mig, qwinfolken til och med förs-
 tjustes, och hans befordran blef säker igenom så säkra canaler.

Saucer och Jüer äro det som stillar appetiten.

Den som håller bord, drar åtminstone den nyttan deraf, at man pro-
 nerar hans dygder och wackra egenskaper, om han också aldrig hade dem.

Wära unga ämbetsmän ha i sit Bibliotheqve Romaner och Montes-
 quieus wärk, men det sednare är aldrig opskurit.

Den som kan säga mit equipage, tror at i werlden fins ingen förs-
 nämare och wigtigare tanka.

Det är en wana af de Stora, at betrakta den som har någon an-
 sökning, ifrån huswudet ner til foten, (och det kallas at jugera en) den
 som stöter sig deraf, kan alt för lätt jugera dem til bakars.

Ingen läser en bok för at lära, utan för at tadla den.

Swad underliga saker här i Assyrien! det är ingen annan tillätit at
 tala för en allmänhet än Präster, ack! at de någon gång med Philoso-
 phiens röst wille säga stränga sanningar! måtte aldrig en kistlig tunga lasta
 et så dyrt och så wigtigt ämbete!

Ni Moralister under Religionens heligaste skygd! Kännem då era skyl-
 digheter, och prediken om nnderståtares plikter emot sin Öswerhet, och
 Öswerhetens plikter emot sina Undersåtare, bewisen de sötra, at de skola
 älska, wörda och lyda sina beskyddare, bewisen den senare, at det är es-
 mot Guds och naturens lag at millioner skola slaswa under de mäktigas
 skätrrar, sägen dristigt at Eagen härpå jorden är Konungars Konung, och
 at rättwisan är deras Thröns stöd. — Ni kunnen hämnna de swartaste
 misbruk, de grusligaste tiltag —

De mästa brätten ifrån det största til det minsta härleder sig gemen-
 ligen ifrån et hårdt och elastiskt hjärta, ifrån sarkhet, förståning, ofun-
 nighet,

nighet, löfveri och wällust, krosen dessa wildjur, dessa redskap til werldens undergång, och uphöjen dygdens värde, gjören ömhet, rättwisan, kunskaper och arbetsamhet ålskade — det är inför Guds Domstol, hwars tjernare Ni ären, som Ni bören granska alla de mistag som gjöra hela folkslags olyckor, intet kan stå emot et oförsärat hjerta, en själ som är ren och ofonstlad — Sanningens språk är kraftigt och öfwerlygande, och edra åhörare skola wara wäl förståfede, om de ej skola rödas af så heliga grundsatser.

Under denna synpuncten kan en Präst aldrig skada men wäl tjena Regeringen, måtte han med skäl och sagtmodighet predika Evangelii sanningar som är tålmod, kärlek och ömhet för den förtrykta och fattiga nästan, — wår tids uplysta Philosophi är en gren af Christendomen, och hwad är det icke för heder at oförträckt bära den fattigas tårar, den förtrykts suckar inför Konungars öra?

Wältaligheten är altid dyrbar, men i synnerhet på en predikstol, där hon ber, där hon förmanar, och där hon tröstar, det är då som hon lyser i all sin prack och det är då, man ej nog kan ålska dess tålkare.

Men hwad jag medömkar mig öfwer de där ynglingarna i Prästa Skud, som blott wilja klippa men aldrig nära sären, ifrån hwilka man hör et swagande ljud fullt af smicker och bedrägerier in för de Stora, som tala mycket, men säga aldrig något, som tråta på Philosophi och sundt förnuft, som i predikstolen liksom i en fristad dundra emot swaghets synder och selfwa begå upsäteliga, jag beklagar dem at de så misbruka det dyraste ämbete, at de intet känna den styrkan det medför blott de förstodo sin egen och sina åhörars sanna nytta.

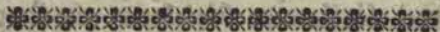
Jag har hört Präster i Hospitaler och fattighus dundra emot öfwerföd i mat och drick, emot granna eqvipager, emot Spectacler, såfångga nöjen och emot den försörjande kärlekens afwägar, och jag har hört dem på Häfwet hos Resjaren berömma alt detta, hwilket omdömmet! hwilket wal!

Små Historier.

En Abbé som ej seck gifva sig, tröstade sig deröfwer i sin hushållerskas armar, men Herr Abbén som intet wille kännas som Far, imagineerade et litet knep i samråd med flickan, hon tykte om en trågårdstrång som

som likwät alltid war ordrlig wid hennes små behag, samma dräng behaggar Herr Abbén så tractera at han en aften utan sansning bars i hushållerskans säng, foss woro utsatta som på ed skulle betyga at de sedt dem ligga tillsammans, och i följe deraf wille hennes hushonde at de skulle giftra sig med hwarandra, men drängen, påstod sig wara oskyldig och at leda det i bewis — huru lurprenerad blef icke Abbén? då det inför Domstoln blef utredt, at han märkeligen war en flicka som förklådt sig til Karl för at få större lön i sin tjänst.

En förklådd filou som hade en oduglig målning i oljofärg under armen, gick i förbigåendet in hos en rik hökare och bad honom at få låmna sin tableau qwar på en par timmar, til dess han kom tillbaka då han åter skulle taga den, — emedertid efter öfwerenskommelse kom en Herre i sin wagn och tingade med Hökaren om matwaror för sin stora hushåld, dem han strax betalte och lät afhämta, under det han står i boden, får han se målningen och liksom faller i söndran öfwer et så dyrbart stycke af den odddeliga Michel Angelo, Herre säger han til Hökaren hwarifrån förskrifwer sig detta? hwad kostar det? jag wil köpa det, — Borgaren swarade då, at det ej war hans, utan ägaren hade endast satt in det för at snart återhämta det, Hans Nåd med eqvipager bad då Hökaren skaffa sig det för 600 Ducater, då han för hans beswär desutom lofwade skänka honom 25 — en par timmar derefter sedan Hern war rest, insant sig förra bedragaren, och begärte igån målningen, Hökaren mycket falskt proponerade honom då, om han wille taga 200 Ducater på winst och förlust, — de tingade länge, änteligen betalte Hökaren 400 Ducater och tog för sig sjelf at han så kunnat narrat connoiseurn — men Hökaren wäntar ännu på sin man som lofwade betala de 600 Ducaterna i rent köp och 25 i discrecion.

Annonce.

Jntet allenast en utan flera hafwa gjordt förfrågningar hos mig igenom bref och breftappar hwar någon min bekant nu mera skulle existera, den de aldrig sedt hwarken som död eller affkedstagare i Avisorna, men wäl replacerad, — jag får den äran swara härigenom, at de redan sedt det förnämlsta, at connoissancen med mig är långesedan förbi, och at jag önskar de det han för flera år varit opfaren med Elia til himlen. Ucgisw.

N:o 91 utkommer den 28 Januar.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1782.

Dag-Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 91.

Stockholm den 28 Januarii 1782.

30

Små Historier, Anecdoter och Infall.

Et hus i Stockholm där man för flera år hölt Pharao Banque, hade wårdinnan som war en mycket förnäm och Gudfruktig spelerska etablerat den lagen at hwar ed kostade i plikt efter wärdet nu warande beräkningss sätt 4 s. hon trodde derigenom, at de som förlorat sina pångar ej skulle förlora mera igenom swordomar — men en ung determinerad Spelare sin mors son til Profesion, som i en raile förlorade tre qwinze leva, kunde ej med tylnad uthårda sin olycka, han känner då spel lagen och för at ej wara lagbrytare kastar op sin bourle med 100 Ducater på bordet, och swärjer sedan just efter småtills han tröttnar.

En gammal Fru tilstod för sin Bikt-fader sin omätteliga begärelse för kort och spel, samt tyktes uprigtigt ångra denna synden, Prästen bewiste henne med flera skäl, at det ej wore minsta olyckan at så förlora den aldreig återkommande tiden, — ja insöll synderskan, Ni har rätt Her Pastor, „hwad tiden förnöts igenom det man är nödsakad at blanda korten.

Twänne Fruktimmer som altid tyktes wara goda wänner, blefwo en gång litet oense i spel angående 3 Ducater — jag wälur mig intet sade den ena, at träia om et sådant lappri, Fruen får behålla dem — ja min kära Fru, swarade den andra efter Ni är så frukostig, så har Ni utan twiswel Herrar som fournera — det angår er intet,
swara

svarade den första, men det bör jag låta er weta, at när jag för nägra år först kom i werlden, så betalste Ni redan era Herrar.

En hustru med bleka hungern i ansiktet letade sin man som varit borta i två bygn på Spelklubben, hon träffar honom, — „Låt mig få sitta i frid jag är hemma hos dig om en par dagar, kanske i morgon estermiddag — han blef långt före expedierad, ty han pointerade, han kom hem samma afton, hustrun låg med barnen, hwaraf hon hade det ena wid sit bröst, — i dörren skrifer han „stig op hustru, sången du ligger i har jag spelt bort, jag har en med mig som skal hämta den.

Man spelte Piqvet 1000 Ropp. Dal. fischen, den ena som höste på at blifwa Capot, wiste op de 2 åsen han hade qwar. i beråd på hwilket han skulle hålla, den illistiga motspelaren som märkte at han tog i rätta åset för at kasta bort det, stötte helt sagta under bordet på hans fot, då han straxt trodde at någon af hans wänner som stod rundt ikring gjorde det för at warna honom at kasta andra åset, hwilket han ock gjorde, och som han blef Capot så frågade han helt slicken hwem det war som rörde wid hans fot — jo, det war jag kära Herrare! svarade motspelaren, som aldeles intet är skyldig at ge er det bästa råd.

En Actrice hade tvåanne älskare (det är endast i Frankrike en sådan Dame kan wara så flyktig) som duellerade utan för hennes fönster och det för hennes skul — Flickan ropar då til dem „nej god Herrar, Ni mistagen Er, det är intet igenom stål och järn Ni winnen min gunst, utan igenom silfwer och guld.

En Student som stammade och hade et ganska olyckligt målsföre, anhöls hos Biskopen at en gång få predika — alt för gärna för mig svarade Hans Höghörsdighet, men naturen nekter er.

En Petit maire med 7 fragar på sartouten och en hwit Skjortfrage som skydde åter alla dessa 7, stod på Parterren en Opera dag,
och

och gnolade för sig helt nog högt, under det at Alceste förtjuste Spectaclet med sit spel och sin sång — en wiss malin stod bredwid honom och började småswärja och skaka på hufwudet, Petit maitren som märkte det, frågade då „hwad felas er? jag ifras endast emot Alceste, swarade han som betar mig det nöjet at höra er sjunga.

En som hade köpt sig til Cammarherre wid et stort Håf, sade, at han på någon tid abonnerat sig en loge för at få se den allmänna Comedien som speltes af de förnämsta Acteurer.

En hög bårdingl dog i wisa tankesätt på Religionens sida som man ej gillade, en af hans wänner, en rätt Christen betygade sin sorg och sit misnöje öfwer Syndarens förtappelse — jag hoppas, säger då en annan förnäm Herre, som war lika stormodig öfwer sin södsel, at vår Herre besinnar sig mer än en gång, förän han fördömer en man af så stor famille.

En ung och skön Grefwinna hade blifwit devote på några dagar, en af hennes adorateurer sade då, nu blir hela werlden Pietister efter Religion præsenterar sig under en så wacker hamn.

Ludvig den 14:de sade til en af sina Håsmänn som swarade honom sturkst, „om jag ej wore Kung skulle jag hämnas.

Det war samma Konung som blef ombuden af sin första Cammartjenare om dess recommendation til den och den Præsidenten, som skulle dömma uti en arstwißt, han hade med sin swäger, — „endast Eders Majestät säger et ord, ja derom är ingen fråga, swarade Ludvig, men såg mig om du wore i din swägers ställe, skulle du willa at jag sade det ordet. Läsaren wet at Ludvig den 14:de war en stor Kung.

Då Cromwell låg så godt som på sit yttersta, försåkrade han de ikringstående, at han ej skulle dö denna gången, och at Gud hade i en syn uppenbarat det för honom, — han tilstod likwål sin förställning för sina närmaste wänner, sågandes om jag blir frist, så är jag straxt hållen för Prophet, åter om jag dö, så rör det mig intet hwad de hålla mig före,

Då

Då en Ambassadeur ifrån Spanien föredrog Henric den 4:de i Frankrike några angelägenheter, önskade han sig känna de Franska Ministrarnas tankesätt för at med dem kunna avsluta allt som deras character påbåde til ämnet — „Ni skal lära er känna dem strakt; de voro i förmalet och väntade at komma i conseillen, Konungen besalte Canzelleren Sillery komma in och säger til honon „Herr Canzler! jag är rätt bekymrad öfwer talet i mina rum som tycks wara mycket bristfälligt och torde snart nog falla öfwer mig — Ers Majestät bde konsultera sina architecter swarade han, noga efterse reparations förslagerna, förän man hastar med et så stort företagande — Villeroi blef sedan infallad, och frågad det samma, hans swar war utan at han såg op at talet, „ja Gud bewars, Ers Majestät har wist „rätt, det ser hiskigt ut — så snart han gåt ut, inträdde Præsidenten Jeannin som på tillfrågan swarade helt annorlunda „jag begriper intet, jag tycker talet är godt, — för! ser Ni intet sade Konungen hwad det är för sprickor i den ena bjälken? — ack! Ers Majestät kan nog lesa i säkerhet, det talet består flera mansältrar, sade han och gick ut, — Henric sade då til Ambassadeuren; nu känner Ni dem alla tillräckeligen, den första är willrådig och långsam, den andra håller altid med mig, den tredje säger utan allt smicker sin rena tanka, och han tänker altid wäl.

En General som belägrade en fästning, requirerade hos sin Konung ännu 10 tusend man, hwilken swarade honom, jag skal sticka er en General den Ni lyder, och då äro de 10 tusend man onödiga.

Plato sade „i det jag lesa dygdigt, så gör jag så mycket at den „ondskesfulla tiger — man kan aldrig dra en större nytta af förtal och bitterhet.

Et Fruntimer som grälade med Poesien, bad en Poet hjälpa sig något rimslut på chignon „det är aldeles omöjligt min Fru! swarade han, ty allt hwad som hde til et Fruntimmers hufwud har hwarken rime eller raison.

Announce.

Elloisas bref til Abelard fri öfwersättning af Lund säljes i blott band för 4 s. i Herr Runemarks Bokläda.

8:sta Nummer utgives den 1 Februar.

Stockholm Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag - Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 92.

Stockholm den 1 Februari 1782.

Min Herr Anonym.

Jag tackar för min Herres bref och des anmodan eller påminnelse, at i Wälsignade Tryckfriheten låta någon gång en Montesquieu tala, ibland alla små råtter säger Ni, hwarmed jag serverar allmänheten, så wore det en hålsosam och stadig mat, — jag nekar det intet, om Ni menar den tänkande allmänheten, men det är just intet den som uppfyller mit ändamål, jag låter trycka för allmänheten som köper, det är mina Heroer, de må tänka eller intet tänka — icke des mindre låra Herr Anonym, då det äfwen är mit intresse, at aldrig göra mig difficile för mina Correspondenter, så följer jag er åstundtan, litwål ganska rådd at ej kunna rendera som sig bör, de sublimate tankesätt som pryda des L'esprit des loix, et wärk, som bewisar at en döblig människa kan vara odöblig, — min Herre! då Ni ej befalt något wist ämne, utan lämnat det til mit omdöme, så har jag wält det som är analogve til wårt wälsignade Regerings sätt och til wårt Gäderneslands nu warande lycksaliga ställning — Montesquieu war för dygdig underlåte at icke hålla den Regerings form för den bästa, hwarunder han lefde, men han war för stor människa, för driftig Philosoph, at icke uptäcka alla Politiska styrelsers mer och mindre misbruk och fel — då Hern så mycket adorerar denna stora mannen, så mistycker Ni wäl ej om jag bönfäller det Ni wille insända hwad Ni finner å propos ut hans arbeten — jag har emedlerid försökt, döma och farmål.

Utgifw.

Tankar af Montesquieu

Tom. 1:sta, Pag. 50. 54. 158. 162.

Jen wis Regering bör det wara förhållande emellan brätt och straff, hwem wille åljest tråda i samhälle, om han för ett mindre fel skulle

le plikta med sit lif, sin tjänst, eller sin frihet? — är det billigt at
 lefwa i misere, at dö af hunger i sit fädernesland, i hwars tjänst man
 upoffrat sin lifstid ofta på risqven af sit lif?

**

**

**

Det är en oändelig ressource i Politiska Regeringar där Fursten
 kan göra nåd, han utträttar långt mera med det än en Despot med
 allt sit tyranni — då denne förläter ingen, så förläter ingen honom.

**

**

**

Nåden hos en Monarch blir alltid den sörnämsta egenskapen,
 den är nödwändig i et Regeringsfätt hwar hedern bör råda, och he-
 dern wet man, kråfwer ofta hwad lagen förbjuder, huru mycket
 wiinna icke sådana Regenter derigenom, de draga så mycken åra deraf,
 at de böra räkna för sin största lycka när tilfället yppar sig för dem
 at utöfwa ömhet och nåd.

**

**

**

Men frågar man, när skal det straffas? när skal det förlätas?
 det är en sak som bättre kånns än beskriws, — om nånsin at göra nåd
 kan wara farligt, så är det allföre lätt at märka det.

**

**

**

I Monarchier får man ingen upfostran, förån man kommer in
 i den så kallade stora werlden, denna Scholan predikar om hedern
 som skal föra oss under hela wår lefnad, denna hedern åter reducerar
 sig gemenligen til tre ting, at man skal wara dygdig med en wijs
 noblesse, åga seder med en wijs Franchise, och lefwa med en wijs
 Politesse.

**

**

**

Det är ingen ting i detta Regeringsfätt, som Lagar, Religion,
 och Heder föreskrifwa så mycket, som Lydnad för Fursten, men he-
 dern dickerar oss at Fursten aldrig befäller hwad som kan wanhedra
 oss, då uphör både tjänst och lydnad.

**

**

**

Uf allt befaller hedern et Rikes Adel at tjena sin Konung och sit Gädernesland wid Armén, det är en wäg som igenom krigs tillfälliga heter de må wara lyckliga eller olyckliga, löper til åran — men samma heder, så snart den blir stödt, befaller ock at man går ur tjensten.

**

**

**

Det är hedern, som wil at wi så snart kunna söka som affå Titlar, tjänster och rang, ingen lycka i werlden kan wara så smickrande.

**

**

**

Hedern har då sina egna lagar, hwarester upfostran bör rättas — den förnämsta af dem är, at det bör wara oss tillåtit sätta wärde på vår lycka och vår exultation, då wi i des ställe böra i högsta måtto förakta vårt lif.

Sändelse. *)

Ärke Biskopen af Canterbury reste ifrån London ner til sit Stift, för at bestyra några egna angelägenheter, samt i synnerhet at upbära inkomsterna för det året, han hwilade sig under resan på en gård belägen ej långt ifrån vägen, bredewid en skog som war stor och tät, då han märker flera gånger en karl i skogsbrynet som syntes ganska sysselfatt, talande med häftighet, liksom han hade varit i sällskap med någon.

Prælaten blef nyfiken at weta hwad denna gjorde där, han skickar sin betjening dit, som kom tillbaka och berättade at främlingen talte för sig sjelf, och at han tyktes wara mycket förtretad öfwer de utskickades frågor hwilka han ej wärdade beswara.

Ärke-Biskopen beslöt då at sjelf gå dit, och bese detta underwark, han befaller betjenterna bli qwar, och beger sig helt allena in i skogen, hwarest han strokt träffar sin man, hålsar och blir återhälsad, — samtalen börjas, ehuru den obekanta ofra afbröt det liksom af andra förhinder — änteligen frågar Biskopen honom hwad han gör här? jag spelar swarade han — Ni spelar! och med hwem? Ni är ju ensam — ja Mikord! jag medger at Ni ej ser min motspelare; det är vår Herre sjelf! — det är just intet wanligt parti swarte Biskopen småleende, tänkande för sig sjelf at han war rörd til sina sinnen, men wille dock roa sig med honom, så wida han syntes wara stilla och fredlig, Milorden frågade widare hwad är det för spel? — Schack — om pängar? — utan twifwel Milord — Ni lär intet win-

*) Insäadt.

na ofta — förlåt mig det, wi äro egala spelare, och wår Herre anwänder ingen annan än en wanlig och mänsklig kunskap — huru betalar Ni? — med största noggrannhet, den som tappar betalar straxt — huru står nu partiet? — det slöts nu på stund och jag tappade — Huru mycket? — 50 Guinéer — det war en ansenlig förlust, men jag begriper intet, tar wår Herre edra pängar? — nej, de fattiga äro hans uphördsmän, Han skickar alltid någon hederlig man som tar emot dem och gjör utdelningen, Gud sjelf har fört Er hit wid detta tillfället och jag betalar nu til Er, därpå tar spelaren op sina 50 Guinéer, ger dem åt Prälaten, tar affked och säger sig ej spela längre för den dagen.

Biskopen bestört wisse ej hwad han skulle tänka om denna besynerliga händelsen, han betraktade Guinéerna, besinnande huru förnuftigt spelaren talt, och fann at han gjort honom med sina mistänkar den största orätt.

Prälaten fortsatte därpå sin resa, ganska ifrig at aflämna i Hospitaler och fattighus den summan som war honom anförtrodd. En tid derefter, för han tillbaka till London, och drifwen af sin nysskenhets anda beslöt under mågen at ännu en gång se den sällsynta schackspelaren, han gick då utan följe in i samma skog och träffade straxt den som war så wärdig hela hans förundran och hans wördnad, han adresserar sig då til honom som en gammal bekant, och frågar huru han lyckats i sit spel sedan sist — ingen så särdeles stillnad svarar han, ibland wunnit, ibland tappat, — än i dag då? har Ni spelat? — ja Milord flera partier — hwilken har wunnit? — jag, min motspelare har blifwit mat 6 gånger i rad — hwad är hela er winst då? — 500 Guinéer — det är ansenligt, men på hwad sätt blir Ni betalt? — på stund Milord! det sker på samma sätt som när jag tappar, wår Herre skickar alltid någon hit som tar emot sin winst, så gör han ock med den som skal betala för honom, i dag har hans wal fallit på Er Milord.

Prälaten blef ännu mera bestört än förra gången, han dechifftrade då lätt sin spelares hela character, den han i börjon trodde, wara galen och sedan et helgon och sist en stor spetsbos. Prälaten war obewäpnad, den andra tog en Pistol ur fickan, och 500 Guinéerna blefwo straxt betalta.

Tryckel i No 91. står den 28 Jan. läs den 30 Jan.

Nästa Nummer utgifwes den 4 Februar.

Stockholm Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag-Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 93.

Stockholm den 4 Februarii 1782.

Samwets Ugget

Moral *)

Den bråttsliga undflyr sållan det straff han förtjenar, en högred hämd förföljer honom, han bär styngnet i sit hjerta, och det är ofta denna samwets plågaren, som för hans sleg inför Domaren, och sedan til galge och bål.

Hicforth war en fattig goße af liten härkomst, och född som man säger at tjena, en rik Jouvellerare tog honom til sig; nog oförsigtig at wisa honom alla sina jouveler, och dyrbarheter, dem han i anseende til handeln förde med sig på sina resor, Hicforth förbländad deraf tänkte för sig sjelf, „denna skatten skulle gjöra all min lycka, både dygd och samwete förswunno för detta hoppet, den fastliga lasten intog hela hans själ, och knapt hade han beslutit det, förän han mördade sin husbonde på en skog, hwar deras wäg gick fram

Hicforth tar då jouvel skrinet, kommer lyckligt undan, och sätter sig ned langt derifrån i staden N - - därest han sjelf eller hans fordna husbonde en gång ej woro kände til namnet.

Herre til en ansenlig ägendom, men altid i fruktan at bli opstått, dölsde han den för alla människor, började handla, och opförde sig med så mycken försigtighet, at han hwart år tyktes lägga ihop pängar, han gjorde sig afhållen och eskimerad, och man ansåg efter några år des rikedomar som följder af arbetsamhet och en förnuftig handel, eller snarare som en belöning för den sanna dygden.

Hicforth nyttjade sig til godo detta anseendet, gifte sig med en flicka af godt stånd, och bles omfider Borgmästare i samma stad.

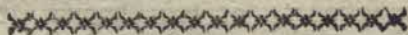
En dag kom inför hans Domstol en olycklig betjent som mördat sin Herre, misgärningen bewistes, fången bekände, och de andra Magi-

*) Insändt.

Arats Personerne hade redan sagt sin tanka, då det återstod af Præses skulle säga sin, men han tyktes vara oändeligen rörd, han rådnade och bleknade ymsom, omsider stiger han med häftighet ifrån sin stol, ställer sig bredwid lissfången, den han skulle dömma, och talar så här „ Domare! ni se här et det måst öfvertygande bewis på „den Rättfärdiga Gudens hämb, här står i min person efter trettio „års förlopp, en lika så om icke större misgärningsman som den Ni „dömt til döden.

Domstoln bestört wiste ej hwad den skulle säga, och Borgmästaren bekände alt intil den minsta omständighet, han detaillerade alla de medel han brukat för at dölja det för hela werlden, „jag har „hårtils flytt mit fastliga brätt under dygdens larf, fortfor han, och „jag har hoppats at det skulle begrafwas i en ewig tystnad, men „så snart jag såg denna fången, har mit samwete waknat, och hela „mitt försträckeliga mord har swäswat för mit öga, det har warit mig omöjligt at fördomma en som är mera oskyldig än jag sjelf; jag har ryst, och sjelfwilligt stigit ner ifrån det rum jag är så owärdig at beklåda, jag begär som en nåd at så undergå mit straff — Ni fordomna ämbets bröder! som mit sällskap så länge swärtat, det är inför det högsta wäsendet som ser alt, inför den försträckeliga Guden, som endast känner mit brätt, inför denna Rätt hittils bedragen af alla mina förstållningar, som jag tillår mig vara en misdådare, och som jag underkastar mig den wärdsliga Lagens strånghet.

Magistrats Personerna suckade öfwer sin Borgmästare, de hade den högsta böjelse at frälssa honom, en trettio års dygdig och affäckad wandel syntes dem förtjena någon estergift. Hitforth hade nog mod at allena anklaga sig och återföra dem til strångheten, han kom dem at begripa, huru wädeligt det wore at utwårka Öfwerhetens nåd wid en så grufwelig gjärning — de greto och undertecknade hans dödsdom, då Hitforth wälsignade dem och undergick den nred glädje.

Min Herre

Tillåter Ni mig en liten correspondance, jag är Fruntimmer, och jag älskar at prata, ej allenast i sällskaper utan äfwen i bref, jag köper reguliert den Wälsignade Tryckfriheten likwäl igenom en oblicur hand, ty mit stånd . . . en man som ännu wil poulsera sig . . . Ni begriper . . . men låra Her utgifware! gif mig och mina
likar

likar litet oftare hwad som kan divertera oss, hwarken Seneca eller Montesquieu tror jag, hafwa skrifwit för damerna, utan blott för de höglärde af ert kjon, också begriper jag intet stort deri, ej heller begär jag sagan om blå fogel eller om pipstagg, jag tycker man kunde träffa en milieu, twet Ni wäl, at det fins Romaner så wäl skrifna, så de trotsa flera Philosophiska wärk, recensera dem eller componera små Historier där moralen lyser och behagar oss — för at exprimera mina idéer på et mera parlant, sätt, så sticker jag Er här innelyft et manuscrit, hwars ämne förtjust mig, jag har funnit där de dygdigaste och wackeraste tankesätt, samt en tournüre af händelser som jag för aldrig träffat, måtte en stickas oskuld alltid respecteras! och måtte etourderiet hos våra små Herrar en gång uphöra, här fins lexor för båda kjonen, för barn, för föräldrar, för alla åldrar — jag nekar icke at min öfversättning torde ha fel, men Originalet på Engelska är i min smak et måstarstycke — min Herre är då så god och bringar det i en lättare stil, och i kortare meningar, där jag kanske warit för widlyftig, — om det behagar Er och allmänheten, så torde någon gång dylika insändas ifrån mig, til och med at jag torde hazardera et Original af min hand. Jag förblifwer *... tygt ...* min man kommer in, jag har ingen ting hemligt för honom, jag har sagt honom alt, han har läst min öfversättning, och han läser mit bref til Er, han gillar alt utom det, at jag ej sticker Er pengar til tryckningen, han förstår bättre än jag en utgifwares finance och han räknar efter, at min Engelska Historia lär utgjöra 3 å 4 Numrer, han tror at de böra gifwas ut på en gång, och han finner det intet så särdeles genereust at Ni skal gå i förslag af 10 eller 12 R:d. — min Herre! här följer innelyft en 10 R:d:rs sedel, blir Ni stött deraf så är det min mans skuld som nu legger in den. Annu en gång får jag förblifwa

Herr Utgifwarens

Tjenarinna

A. B. C

Swar.

Min nådiga A. B. C.

Ganska wälkommen med ert bref och er paqvet! men hwad jag börg ondera Er min nådigaste! som är så litet uprigtig, såg på samwetet.
är